

Een blijde boodschap

‘Vanavond ben ik weg hoor!’ zegt vader.

Moeder kijkt op van haar krant.

‘Weg? Waar moet je naartoe?’ vraagt ze.

‘Het is de uitdeelavond van het ontmoetingscentrum, dat weet je toch nog wel?’ zegt vader.

Paul ligt languit op de bank een boek te lezen. Hij heeft het korte gesprek tussen vader en moeder gevolgd. Nu gaat hij overeind zitten.

‘Mag ik mee pap?’

Moeder slaat een bladzij van de krant om. ‘Nee Paul, dat kan natuurlijk niet. ’s Avonds de binnenstad in, dat is veel te gevaarlijk.’

Maar vader kijkt hem even nadenkend aan. Dan kijkt hij naar moeder.

‘Waarom eigenlijk niet? Kan Paul eens zien hoe bevoorrecht wij zijn met zoveel eten, drinken, kleren en warme huizen. ’

Moeder is niet echt enthousiast voor het plan, dat ziet Paul wel. Daarom zegt hij even niets en wacht hij af. Hij weet dat als hij er zich nu mee bemoeit, moeder vast nee zegt.

‘Ik weet het niet hoor,’ zegt moeder. ‘Het wordt natuurlijk heel laat, en wat krijgt Paul allemaal te zien in de binnenstad...?’

‘Laat...? Ja, dat wel, maar Paul heeft kerstvakantie, dus morgen kan hij uitslapen. Wat hij allemaal te zien krijgt...? Nu, dat valt best mee, ik rijd dezelfde route als verleden jaar, en die route gaat niet door de binnenstad, maar door een paar parken.’

‘Hm, nou ja, als jij hem graag mee wilt hebben...’ zegt moeder op het laatst.

‘Yes!’ denkt Paul.

Om zes uur vertrekken ze. Paul heeft lekkere warme kleren aan, want vader zegt dat ze soms best wel een stukje zullen moeten lopen om bij de daklozen te komen. Eerst gaan ze naar het ontmoetingscentrum. Daar zullen ze overstappen in een bestelbus van het centrum. Ze laden pannen soep en grote zakken oliebollen in de bestelbus. Er rijdt nog een meneer met hen mee. Hij geeft Paul een hand. ‘Hallo, ik ben meneer Sjaak. En jij bent onze nieuwste vrijwilliger?’

Paul lacht. ‘Ik ben Paul, en ik mag van mijn vader vanavond mee uitdelen.’

‘Dat is mooi werk, jongen. En hopelijk zullen we ook nog wat meer dan alleen aardse goederen mogen uitdelen.’

Over die zin moet Paul even nadenken. Dan knikt hij. Natuurlijk, dat is het belangrijkste, zeker nu het bijna kerstfeest is.

Ze gaan op pad. Meneer Sjaak rijdt. Vader heeft een stadsplattegrond op zijn knieën. Met een markeerstift zijn hier en daar rondjes getekend. ‘Daar wonen onze klanten,’ zegt vader met een glimlach.

Het eerste adresje is een plek onder een viaduct. In een bouwsel van kartonnen dozen en wat oude pallets zitten een paar mannen. Paul kan ze niet verstaan, ze spreken geen woord Nederlands, maar uit hun lachende gezichten maakt Paul op dat ze erg blij zijn met de soep. De oliebollen bekijken ze van alle kanten en praten druk met elkaar. ‘Ze weten niet wat het zijn,’ zegt vader. Meneer Sjaak neemt een oliebol en hapt er een groot stuk uit. Hij rolt verlekkert met zijn ogen en steekt zijn duim op naar de mannen. ‘Lekker hoor!’ zegt hij. De mannen lachen en bijten ook in een oliebol. De poedersuiker vliegt in het rond. Paul mag even in hun bijzondere bouwsel kijken. Meneer Sjaak geeft de mannen wat folders waarin verteld wordt over het Kerstfeest. De folders zijn in het Engels.

‘Hoe kunnen ze hier leven?’ vraagt Paul. ‘Hebben ze het niet koud? En waarom wonen ze niet gewoon in een huis?’

Vader haalt zijn schouders op. ‘Deze mannen komen uit Rusland. De meesten zijn verslaafd aan drank. Ze hebben geen werk, geen huis, geen geld.’

‘Ik snap niet hoe die mannen het hier uithouden!’ zegt Paul.

Het volgende adres is in een park. Ze mogen daar niet met het bestelbusje rijden en stappen bij de ingang uit. Vader draagt een ketel met hete soep. Paul heeft een zakje met wat oliebollen bij zich. Meneer Sjaak blijft bij de auto.

Op een verweerd bankje onder een grote eik zit een eenzame man. Vader gaat naast hem zitten. ‘Zo Rens, hoe is het?’

Paul gaat aan de andere kant naast de man zitten en schrikt van de vreselijke lucht die om Rens hangt. Hoe lang zou het geleden zijn dat hij zich heeft gewassen, vraagt hij zich af.

Vader doet de ketel open en pakt de grote pollepel eruit. ‘Het is bijna Kerstfeest, Rens. Daarom doen we wat extra’s voor jullie buitenslapers. Een lekker vol bord warme soep, dat gaat er vast wel in, of niet?’

‘En kijk eens, meneer Rens, ik heb heerlijke oliebollen voor u!’ Paul houdt de dakloze man de open zak voor. De man draait zijn hoofd naar Paul toe en lacht. Een paar zwartgeworden stompjes tanden komen tevoorschijn. Paul moet zich beheersen om niet direct zijn hoofd weg te draaien. Bah, wat een viezerd! Maar gelijk hoort hij meneer Sjaak weer praten over ‘niet alleen aards goederen’. Hij kijkt de man aan en zegt: ‘Het is bijna Kerstfeest, meneer Rens! Dat is het mooiste feest dat er bestaat, echt waar hoor! Want dan denken we terug aan lang geleden, toen God zijn eigen Zoon Jezus naar de aarde stuurde. En weet u, Jezus had ook geen huis toen Hij werd geboren, net als u. Zijn moeder legde hem in een voerbak van beesten. Erg hè? Maar u moet geen medelijden hebben met Jezus hoor! Dat mag niet. Want Hij wilde zelf in die voerbak liggen en kou en pijn lijden. Jezus heeft zich willen vernederen voor arme slechte mensen. Omdat Hij ... eh, hoe zei de juf dat ook al weer....?’

Paul valt even stil. He, wat jammer nou dat hij het niet meer verder weet. De juf had het pas geleden nog juist zo duidelijk uitgelegd.

De man zegt niks terug, maar buigt zich over zijn bord soep. Vader en Paul wachten zwijgend tot de man de soep op heeft. Paul moet af en toe een huivering onderdrukken. Hij heeft nog nooit iemand zo vies horen eten. Als Rens de soep opheeft laat hij een grote boer en grinnikt.

‘Fijn dat het je gesmaakt heeft, Rens!’ zegt vader vriendelijk. ‘We laten een zakje oliebollen voor je achter, goed? Voor straks.’

Ze lopen terug naar het bestelbusje.

‘Kan die meneer Rens niet praten, pap?’ vraagt Paul.

Vader grinnikt. ‘Jawel hoor, maar ’t is een erg zwijgzaam type, hij praat nooit veel.’ Meneer Sjaak doet een dutje achter het stuur en schrikt overeind als vader met zijn vlakke hand op de deur slaat.

Ze maken hun ronde af. Ze komen bij een stel jonge mannen, drugsverslaafden zegt vader. Ook bezoeken ze een eenzame oude vrouw, die achter een paar containers woont en nog een drietal mannen in een soort schuurtje. Allemaal zien ze er belabberd uit, en allemaal stinken ze.

Het is al heel laat als Paul eindelijk in bed ligt. Hoeveel daklozen heeft hij vanavond gezien? Hij is de tel kwijtgeraakt. Hij is diep onder de indruk geraakt van alles wat hij heeft meegemaakt. Maar aan één van hen moet hij steeds denken. Die Rens op het bankje in het park had hem eventjes heel aandachtig aangekeken toen hij vertelde van Jezus. Zou Rens vroeger misschien ook christelijk zijn geweest? Dat kon best, vader had verteld dat de daklozen van allerlei afkomst waren.

Paul stapt weer uit zijn bed en knielt. Hij bidt lang voor Rens.

De volgende avond aan tafel legt vader opeens zijn vork neer. 'Paul, ik heb een blijde boodschap. Ik ben uit mijn werk nog even langs het ontmoetingscentrum geweest, en daar hoorde ik iets fijns. Herinner je je die man op dat bankje onder die grote eik nog?' Paul knikt. 'Rens!'

'Ja, Rens. Nou, ik heb al diverse keren geprobeerd iets van het Evangelie aan Rens te vertellen, maar steeds leek het alsof ik tegen een muur praatte. En nu het wonder... vanmorgen is Rens op het centrum komen vragen om een Bijbel.'

Vaders stem wordt zacht. 'Sjaak was vanmorgen op het centrum en heeft een tijdje met Rens gepraat. Weet je wat hij zei, Paul? Dat hij vannacht steeds die ogen van het jongetje met de oliebollen voor zich had gezien, en hem steeds weer en weer had horen zeggen over Jezus die zich had willen vernederen voor arme slechte mensen.' Paul slikt als hij zijn eigen woorden terug hoort. Zijn woorden, die hij niet eens netjes had afgemaakt omdat hij niet meer wist hoe het verder ging.

Eeuwoud Koolmees